

Fragment uit de jeugdroman

Ze denken dat we nog klein zijn

van Julijana Matanović en Anka Dorić

Vertaling Sanja Kregar

Redactie Hedda Maria Post

***

Baka is een echte dame. Zij loopt op hoge hakken, draagt rokken op knielengte en zijden bloesjes. Ze verbaast zich over de mode van vandaag. En ze zegt graag *nota bene*.

‘Die ontwerpers, nota bene, ze haten vrouwen,’ zegt ze wel eens tegen mijn moeder.

‘Toe, mamma,’ zegt mijn moeder dan.

Voor haar is dat alles; het commentaar, het antwoord en de opstand. Baka vraagt zich vaak af wie vandaag de dag bepaalt wat de schoonheid uitmaakt van de actrices. Als ze de krant leest, stopt ze vaak even en geeft luid commentaar: ‘Angelina een schoonheid! Ga nou, dat skelet.’ Vervolgens gaat ze de actrices opsommen die wisten hoe een vrouw eruit moest zien. Ik ben het zat om te luisteren naar gezeur over Ava, Elizabeth, Sophia, Gina, Claudia, over hun acteertalent en hun prachtige rondingen. Wie kent ze nog, die omaatjes. Baka fronst als ik zeg dat ik Ellen Page leuk vind, dat ik de film *The Millionairess*, opgenomen in het stenen tijdperk, toen baka pas acht jaar oud was, dodelijk saai vind en dat de femme fatale Loren daarin in het zwarte korset eruitziet als een vette... nou ja laat maar zitten.

‘Jij en je moeder zouden best iets dikker mogen worden,’ is de zin waarmee baka’s krantenlezen altijd eindigt.

‘Hoe dan, als ik van jou geen croissantjes en donuts mag eten op school! Hoe moet ik dan aankomen?’ antwoord ik hardop namens mamma en mijzelf.

Altijd, zelfs als ik ruzie maak, let ik erop dat ik correct en beschaafd praat. Bij ons thuis hoor je zelden dialect. Baka heeft mij van kleins af aan altijd verbeterd. Zij is geboren in

Herzegovina. Ze kwam naar Zagreb om economie te studeren. Vaak zegt ze dat de mensen uit haar streek zo'n goed taalgevoel hebben.

‘Goed dan, jij weet het altijd beter, het is al in orde, nota bene. Maar als jullie in het ziekenhuis belanden, verwacht niet dat ik met chocoladebonbons en bananen op bezoek kom,’ vervolgt ze. ‘Vera kan beter een voorbeeld nemen aan de operazangeressen. Men moet kracht hebben om al die toonladders onder de knie te krijgen.’ Baka geeft niet op.

Tegelijkertijd slaat ze de krant dicht en vouwt hem op. ‘Maar mamma is geen soliste,’ verdedig ik haar, ook al voel ik dat baka dit gesprek liefst zou beëindigen.

‘Het maakt niet uit of je alleen staat te gillen of in koor,’ kan ze toch niet nalaten eraan toe te voegen.

‘Van jouw gebonden gerstesoep met haver, zilvervliesrijst en sojagehaktballetjes worden wij echt niet dik,’ zeg ik nog, op een verwijtende toon.

‘Als jullie volle borden zouden opeten en niet drie lepels, nota bene, dan zouden jullie botjes niet door de truien heen steken. Gezond eten betekent: niet op dieet zijn.’

Toch ben ik de eerste die het opgeeft. Ik loop naar mijn kamer, trek de trui uit en zoek voor de spiegel tevergeefs een botje dat niet met een laagje vetweefsel bedekt is. Een paar minuten later klopt baka aan de deur en vraagt of ik pannenkoeken wil. Zodra ik zeg dat ik ze wil en dat ik het een geweldig idee vind, voel ik door de deur hoe blij ze is. Terwijl ik de pannenkoeken eet, die gemaakt zijn van volkoren bloem en gevuld met eigengemaakte jam, denk ik aan die vettere exemplaren, besmeerd met Nutella, die de moeder van mijn beste vriend Jurica tot voor kort voor ons bakte. Een daarvan is al genoeg om al je botten met vet te bedekken. Zei ik vriend?

***